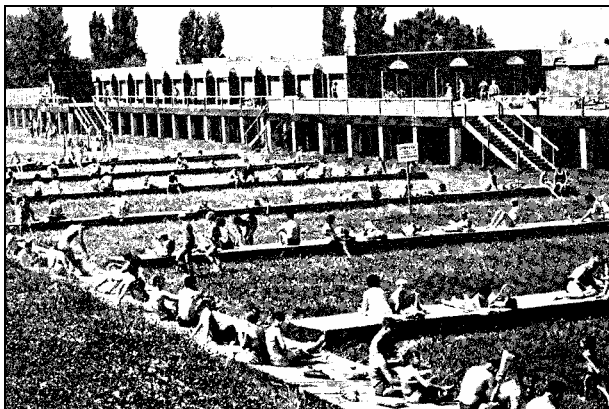

Sjećanje na davna ljetovanja

NAŠE JE MORE BILA ... SAVA!

Naša Zemlja postaje sve toplija... Prošlo ljeto bilo je vruće i sušno, a ni zima zasad nije hladna, pa vjerojatno ne će biti mnogo snijega. Loše za skijaše, ali i za poljoprivrednike. Globalno zatoplavanje prijete nama svima i za 5-7 godina posljedice bi mogle biti opasne.

Sunč alište kraj Save (detalj)

Dok razmišljamo o neizvjesnoj budućnosti, utješno je sjećati se davnih ljeta, od 1950. dalje, kada smo mi, učenici zagrebačkog Zavoda za gluhe, ljetovali uz - Savu! Bili smo mladi, sretni, živi. I skromni!

Došli bismo na Savu, ono malo svoje odjeće i obuće ostavljali u garderobi, pa laki i slobodni kao ribe jurnuli u rijeku. Po cijeli dan smo se skitali uz obalu, kupali... Bili smo nestašni, a najviše smo se veselili nogometu na dva golića.

Nije bilo problema sa sporazumijevanjem, ni između nas samih, ni sa čujućim kupačima. Jedini problem bio je što nismo uvijek imali gumenu loptu, a ni sportskih šlapa, pa smo često bili bosonogi. Nogomet nam je bio draži od svega i igrali smo tamo sve dok Sava nije poplavila grad 1964. godine. Šteta je bila strašna, mnogi su ostali bez stana, a dva drvena bazena, privezana uz obalu (jedan je bio za odrasle - drugi za djecu) odnijela je poplava!

Radovali smo se kupanju u "našem kupalištu". Od 1950. dalje mi smo se kupali u uvali preko Sportskog parka "Mladosti". Voda je bila mirna i bistra, mogao se čovjek u njoj ogledati. Nedjeljom smo tamo bili od ranog jutra, a čim bi počele ljetne školske ferije, poslije podne smo redovito išli na kupanje. Tu su stariji učili plivati nas mlađe učenike. Bila je velika radost kad bismo - proplivali! Naše su cure glumile da idu na bazen "Mladosti". To je tada bio jedini bazen u gradu i bio je za "elitu"!

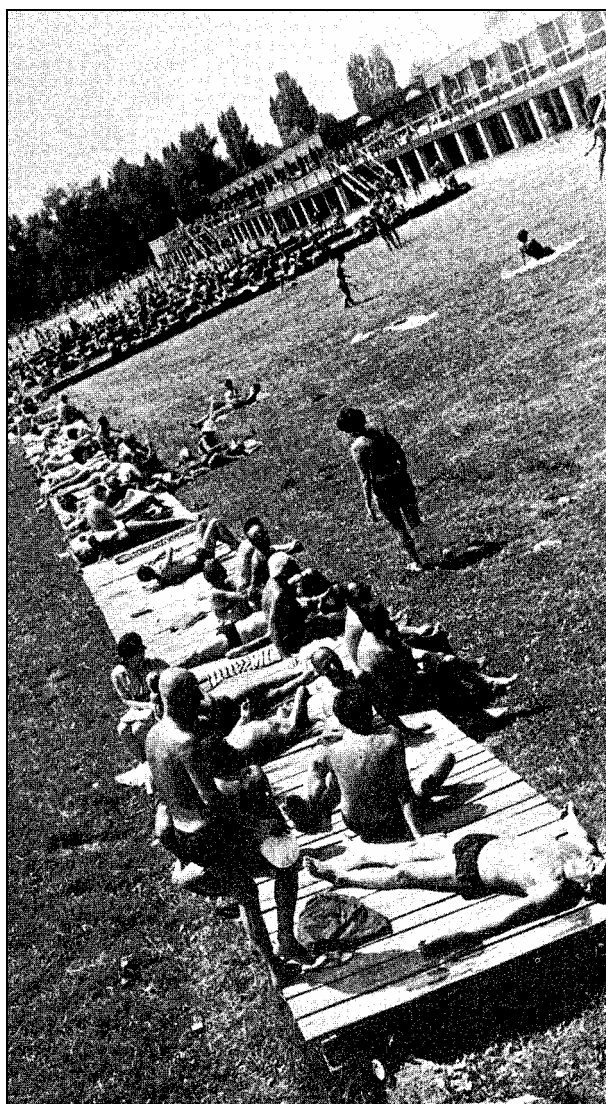
Svake godine u kolovozu okupili bismo se u Zavodu u Ilici na spremanje ogrjeva za zimu, jer

uskoro je bio početak školske godine s hladnijim danima. Bilo je i šale na naš račun: "Ništa ne radite... e, sad ćete raditi!" A mi smo bili uzorni, marljivi mladići!

Kad je naše školovanje završilo, mi smo se pomalo razišli kao rakova djeca. Ali prijatelje iz djetinjstva se ne zaboravlja! Evo imena mojih drugova, kojih se rado sjećam: Dane Ladešić, Dragan Vidušić, Mijo Hrelić, Rudolf Ivanjko, Ivan Herega, Milan Dragičević, Stojan Skrobo, Vlado Facan, Slavko Lulić, Ivo Krznarić, Boro Rajčević, Marijan Vazdar, Andrija Halec, Ivan Sopčić, Ivan Žilić, Mato Brnjarski, Ilija Tandarić...a bilo je još mnogi drugih!

Dragi školski drugovi - svima vam najljepša, ljudska hvala!

Petar Šakić

Igralište i sunč alište kraj Save (među kupačima ima i gluhih)